

LA MÚSICA CLÀSSICA ESTATUNIDENCA: A LA RECERCA D'UN ESTIL NACIONAL

Un dels trets més característics de la música dels Estats Units és la mescla i la síntesi de músiques procedents de diversos grups nacionals o ètnics. La música que arribà als Estats Units en un estat més o menys pur acabà adaptant-se a altres tradicions i assimilant-ne les característiques; d'aquesta manera, desenvolupà constantment estils nous i obrí possibilitats noves que han acabat creant un estil de música que es pot reconèixer com a nord-americà. L'acceptació de diversos enfocaments en el si d'una societat plural és l'expressió més genuïna de la música clàssica d'aquest territori i un reflex de la realitat dels EUA.

A partir de la Primera Guerra Mundial, els nord-americans es giraren cap a França per a trobar models en música. Els anys vint, nombrosos músics en formació anaven a París, on molts d'ells estudiaren amb Nadia Boulanger. Aaron Copland i George Gershwin constitueixen un exemple de dues maneres diferents d'aconseguir el mateix objectiu. Tots dos havien nascut en el si de famílies immigrants, tots dos eren jueus i tots dos utilitzaven la tonalitat occidental com a norma, però Gershwin, si primer en una música més popular, posteriorment amplia el seu camp i guanyà versatilitat amb gèneres i formes clàssiques més tradicionals.

Copland, per la seva banda, estava immers en les tradicions europees clàssiques des del principi; després de passar tres anys a París, tornà al seu país i s'inspirà en les arrels de la música popular amb el desig de proclamar-se compositor nord-americà. Els anys trenta, com molts altres músics, incorporà elements del jazz a les seves composicions, però simplificà l'estil i l'adreçà al "mercat" de la "música que evocava l'escena americana -ambients industrials, paisatges del Far West, etc.-". Aquesta decisió donà com a resultat una de les músiques simfòniques del segle XX més significatives d'Amèrica, iniciada amb *El Salón México* (1933-36).

La tradició americana neoclàssica o neotonal, personificada en compositors com S. Barber i A. Copland, evolucionà paral·lelament a l'experimentalisme i el serialisme, i, efectivament, la dècada del 1960 fou testimoni del ressorgiment de tendències més conservadores dins la música nord-americana. Cadascuna d'aquestes tendències era representada per un grup de compositors que treballaven la tonalitat de maneres diferents.

Font: *Gran Enciclopèdia de la Música*

Arnau Balcells Berenguer és nascut a la Cerdanya el 2001. Als 5 anys comença les primeres classes de piano a l'Escola Municipal de Música Issi Fabra de Puigcerdà, i el juny de 2012 guanya el Concours Musical de France (organitzat per Ginette Gaubert a St Maur des Fosses).

Des del 2015 és convidat a participar en diferents concerts arreu de Catalunya, i guanya diversos concursos: BBVA de Música al Talent Individual (2018), II Premi de Música ciutat de Mataró (2018) i VII premi per a joves pianistes a Torredembarra (2018), categoria B del VII Concurs "Piano de Barcelona" (2019) i el segon premi de la categoria Jove al "XIV Concurs Higiní Anglès" (2019).

Actualment estudia al Conservatori Superior del Liceu de Barcelona amb el professor Michael Davidov. Ha rebut classes magistrals de grans intèrprets com Vladislav Bronevitzky, Gennady Dzubenko, Oxana Yablonskaya, Laia Masramon, Jordan Tejedor o Alba Ventura entre d'altres.

Avui ofereix un concert per a peces de piano que ens transportarà de l'Europa romàntica del s.XIX als compositors genuïnament estatunidencs de la primera meitat del s.XX.

PROGRAMA

Sonata op. 1 en Do M

Johannes Brahms

- Allegro
- Andante
- Allegro molto e con fuoco
- Allegro con fuoco

Preludi op. 32 n. 10 en si menor

Serguei Rakhmàinov

Estudi op. 39 n. 5 en mi bemoll menor

Quatre blues per a piano

Aaron Copland

- Freely poetic
- Soft and Languid
- Muted and Sensuous
- With bounce

Tres preludis

George Gershwin

- Allegro ben ritmato e deciso
- Andante con moto
- Agitato